

CON NGƯỜI KỶ LẠ

Thuần Tuệ

Ngày xưa ngày xưa, trên ngọn Lãnh Sơn ít ai bước chân tới, có một cụ già ngồi quay bánh xe nước bên con suối Hàn Thủy. Cụ có mặt từ bao giờ không ai biết. Màu trắng bạc của râu tóc và màu năm tháng của y phục cụ hài hòa với dòng trắng xóa của con nước. Bánh xe dưới tay cụ với một điệu quen thuộc krooc... krach... krooc... krach... quay đều. Nước cuốn tròn theo trục bánh xe bắn ra những tia dài lấp lánh, sáng trắng, rồi rơi trở lại dòng suối tắm và hòa theo con nước tiếp tục chảy đi.

Con đường mòn bên bờ suối từ lâu ít có dấu chân người qua lại. Nhưng vẫn có đấy chứ! Trông kìa, phía sau lùm cây thiên thần ngồi trên lưng ngựa trắng. Đến bờ suối, chàng trai trẻ nhảy xuống. Đôi mắt chàng tinh anh, nhanh nhẹn, vầng trán vững tin pha chút kiêu ngạo. Toàn thân chàng trai toát ra một sức sống kỳ lạ. Cây cỏ dưới chân chàng đều rạp mình ngưỡng mộ:

- Chào cụ! Cháu là Tuổi Trẻ, xin chào cụ!

Ông già im lìm, như không biết đến sự có mặt của chàng trai, đôi tay vẫn quay đều bánh xe nước.

Chàng tuổi trẻ nghiêng đầu ngắm nghía vòng tròn kỳ lạ. Quay bánh xe nước, làm gì thế nhỉ? Ô, thật là vô ích và phí công! Mọi việc đều phải có mục đích chứ, ai lại đi làm chuyện không đâu thế này! Chàng trai cúi xuống, vốc một bùm nước mát rửa mặt, rồi lên ngựa đi tiếp. Tiếng nhạc ngựa xa dần, mất hẳn.

Đã bao ngày trôi qua, cụ già vẫn ngồi đó. Hôm nay, lại một người khác đi đến. Ôi chao, nàng đẹp làm sao! Cô gái với tấm áo choàng màu thiên thanh kiêu diễm. Dáng nàng mềm mại, phiêu hốt như mây trời. Mỗi bước nàng đi như có hoa đỡ lấy gót chân. Cô gái đứng lại bên suối, đôi mắt vừa trong trẻo vừa mơ màng nhìn ngắm cụ già:

- Chào cụ! Cháu là Vẻ Đẹp, xin chào cụ!

Ông già im lìm, tay quay đều bánh xe nước. Nàng đứng gần quá nên một giọt nước từ bánh xe quay bắn vào tà áo đẹp của nàng. Màu áo thiên thanh của tấm áo dường nhạt đi, hơi ngả sang màu vàng úa. Cô gái vội vàng tránh ra xa, thoáng chút sợ hãi. Nàng bước nhanh đi, không chờ ông già đáp lại.

Không lâu sao - A! Sao hỏi này lắm người qua đây thế nhỉ? - một người nữa lại xuất hiện. Đó là một người đứng tuổi. Gã bước thong thả, khuôn mặt ung dung và tự tin. Đôi môi gã

thấp thoáng nụ cười, vừa như hiền lành, vừa như kiêu hãnh. Gã đã thấy ông già:

- Chào cụ! Tôi là người Khôn Ngoan. Cụ ngồi đây làm gì thế nhỉ?

Ông lão vẫn im lìm. Chỉ có tiếng con nước trả lời gã, krooc... krach... krooc... krach...

Người đàn ông hơi nhú mày. Cụ già này xem ra lạ mà lại quen, nửa quen, nửa lạ, là ai vậy cà? Gã mang máng nhớ đã gặp đôi lần đâu đó. Tấm áo mờ nhạt này, sự im lìm muôn thuở này. Gã nhú mày nhăn trán mãi mà chịu không nhớ ra được. Dù sao, cũng nên chào ông già một cái rồi hẵng đi. Gã nghiêng người:

- Chào cụ! Xin chào!

Con nước trong trục quay cứ đều đều một điệu krooc... krach... krooc... krach... Nói nói gì nhỉ, lũ chim trên cành cũng chẳng buồn nghĩ ngợi lôi thôi. Còn phải đi kiếm cái ăn cho ngày hôm nay đã chứ! Ai hơi đâu!

A, lại một người nữa! Cái người này đi sao mà nhẹ thế, tới lúc nào chẳng ai hay. Hấn trông thật lạ: vừa ngây thơ mát mẻ như một đứa trẻ, lại vừa trầm tĩnh, chính chắn như một người có tuổi. Gương mặt và đôi mắt yên tĩnh, vẻ miệng không

cười mà tươi. Cỏ cây hoa lá chim chóc xung quanh như không hề biết đến sự có mặt của hắn.

Giọng hắn cất lên thật nhẹ:

- Chào cụ! Ông Già Thời Gian!

Lần này, ông lão quay đầu nhìn và gật đầu chào trả. Đôi tay ông vẫn quay đều bánh xe. Dòng nước trắng cuộn tròn, cuộn tròn.

- Sao người biết ta? Người là ai?

- Tôi ư? Tôi có tên không nhỉ?

Người lạ cười, tiếng cười trong trẻo làm con suối thích thú, nó vội vàng hòa theo krooc... krach... krooc... krach...

- Người biết ta à? Ông già lặp lại câu hỏi.

- Biết chứ! Tôi biết ông, ông Già Thời Gian! Dù rằng chẳng ai rõ ông có mặt trên cõi đời này từ bao giờ, và ông sẽ ngồi quay bánh xe nước này đến bao lâu mới nghỉ.

- Nhưng người là ai mới được chứ?

- Tôi là ai ư? Là ai cũng được! Tôi chẳng là ai cả, mà là hết thảy mọi người.

Ông già nao núng, nhưng tay vẫn quay đều bánh xe. Lão trầm giọng:

- Ít người biết đến ta lắm. Nhưng ta chi phối hết thảy mọi thứ trên đời. Ta đưa tuổi trẻ đến suy tàn, biến vẻ đẹp thành

héo úa, khôn ngoan ra trống rỗng. Ngược lại, ta cho tuổi trẻ trưởng thành, làm vẻ đẹp trở nên nghệ thuật, cho khôn ngoan sự minh triết. Ta cũng trao chiêm nghiệm cho cuộc đời... Người biết ta chẳng?

- Tôi biết! - Giọng người lạ êm ái vô cùng - Tôi biết ông, ông Lão Thời Gian! Ông đã đi cùng tôi, đi sát bên mọi người. Ông ra vào theo hơi thở của họ. Nhưng này, ông lão, "bao giờ ông không còn ngồi quay bánh xe nước?" Vẫn có câu trả lời đấy chứ!

Ông lão giật mình, xoay hẳn người lại, đôi tay vẫn không ngừng quay nước, chăm chú lắng nghe.

- Ông có mặt như bánh xe kia có từng trục gỗ. Trục này kế tiếp trục kia, nối nhau quay vòng tròn nước. Cũng như người ta nối nhau những cái móc để bước tới trong đời, những toan tính không ngừng, những dấu vết không phai... Bánh xe kia quay mãi nên ông còn ngồi đây, ông lão ạ!

Người lạ mặt trầm ngâm, giây lâu nói tiếp:

- Ông nói đúng! Mấy người biết được ông! Nhưng ông không bao giờ chi phối được người có mắt biết nhìn, có tai biết nghe, rõ ràng, không làm lẫn, từng giây từng phút...

Tiếng nói ngưng đi hồi nào chẳng hay. Và lạ thay, cả người lạ mặt cùng ông lão với bánh xe nước kỳ dị chợt không

Con Người Kỳ Lạ

còn trông thấy. Tiếng ngân nga của con suối như có như không. Nước êm ả trôi, rọi bóng bầu trời trên cao trong trẻo. Con đường nhỏ, lau lách bên bờ và non xanh xa thẳm sáng ngời vẻ đẹp của một ngày đang lên.

